

Nr 507

Av herr Bohman m. fl., om avskaffande av bilradiolicensen.

(Lika lydande med motion nr 421 i Första kammaren)

För närvarande är som bekant i bil varaktigt medförd radioapparat licenspliktig. Detta innebär således en avvikelse från principen om s. k. hushållslicens för innehav av obegränsat antal radioapparater för varje abonnent. Detta undantag betraktas i allmänhet som stötande, och kontrollen av bilradiolicenser har ofta föranlett svårigheter och tvister mellan bilförare och vederbörande kontrollanter.

Redan år 1959 har kungl. telestyrelsen föreslagit, att hushållslicensen skulle omfatta även radiomottagare i bil, som inte användes i yrkesmässig trafik. Framställningen har icke föranlett någon åtgärd. Sedermera har 1960 års radioutredning behandlat bl. a. frågan om ljudradions ekonomiska behov och framlagt förslag till ändrade licensavgifter innebärande en reduktion av den särskilda bilradiolicensen till 20 kr., medan samtidigt den vanliga licensavgiften skulle höjas till 40 kr. Utredningen har emellertid betraktat sitt förslag i fråga om bilradiolicensen som ett första steg mot en senare fullständig avveckling av denna och har anmält sin avsikt att i ett slutbetänkande föreslå införande senast år 1968 av en gemensam radio- och televisionslicens, grundad på innehav per hushåll av televisionsapparat. Därvid skulle den särskilda radiolicensen inklusive bilradiolicensen helt avskaffas.

Enligt vår mening talar starka skäl för ett slopande av bilradiolicensen fr. o. m. den 1 juli 1964.

I statsverkspropositionen beräknas antalet bilradiolicenser uppgå till ca 400 000. Ett avskaffande av bilradiolicenserna skulle innebära ett inkomstbortfall på ljudradiobudgeten av ca 12 mkr. Skulle licensen höjas i överensstämmelse med det förslag Kungl. Maj:t nu framlagt till 35 kr., skulle 14 mkr per budgetår bortfalla. Därvid har vi utgått ifrån att även radioapparat i bil i yrkesmässig trafik skulle bli licensfri.

För täckande av det inkomstbortfall som härigenom drabbar ljudradioverksamheten torde någon avgiftshöjning av de vanliga licenserna icke vara erforderlig. Det må uppmärksammas att eftersom radioutredningens slutbetänkande kan förväntas i början av år 1965 någon anledning att i förevarande sammanhang diskutera finansieringen efter treårsperioden 1964—1967 icke föreligger. Eftersom det härigenom närmast blir fråga om ett

provisorium under tre år, kan inkomstbortfallet täckas dels genom att acceptera det förslag om en återgång till rimligare och mera affärsmässiga avskrivningsregler som telestyrelsen tidigare framlagt. I den mån erforderliga medel härigenom icke skulle kunna ställas till förfogande, må erinras om att en viss överföring lånevägen av medel från televisionsverksamheten skulle kunna komma i fråga. Under televisionsverksamhetens uppbyggnadsår överfördes som bekant medel till denna från radioverksamheten, och det förefaller därför konsekvent att under en övergångstid i avvaktan på ett gemensamt avgiftssystem tillämpa motsvarande förfarande om så befinnes nödvändigt.

Med åberopande av vad här anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära sådan ändring i författningen om radiolicenser, att särskild licens icke erfordras efter den 1 juli 1964 för innehav av bilradioapparat.

Stockholm den 24 januari 1964

Gösta Bohman

James I. A. Dickson

Bengt Bengtson

i Solna